

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **I. U.** bývajúcej v B., zastúpenej Mgr. Igorom Šumichrastom, advokátom, so sídlom v Bratislave, Ondavská 7, proti žalovanému **Ministerstvu životného prostredia Slovenskej republiky**, so sídlom v Bratislave, Námestie Ľudovíta Štúra 1, **o neplatnosť výpovede z pracovného pomeru a náhradu mzdy**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 15 C 223/2009, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 28. októbra 2014 sp. zn. 8 Co 607/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a.**

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

1. Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 28. októbra 2014 sp. zn. 8 Co 607/2013 potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava I z 20. júna 2013 č. k. 15 C 223/2009-270 v jeho odvolaní žalobkyne napadnutej časti.

2. Proti rozsudku odvolacieho súdu žalobkyňa podala 27. januára 2015 dovolanie.

3. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len „C.s.p.“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, platí, že ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá C.s.p. (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Zohľadňujúc vzájomnú súvzťažnosť citovaných ustanovení dovolací súd konštatuje, že nová právna úprava vychádza síce z princípu okamžitej aplikability procesnoprávných noriem (viď § 470 ods. 1

C.s.p.), rešpektuje ale procesný účinok tých dovolaní uvedených vyššie, ktorý zostal zachovaný aj po 30. júni 2016 (viď § 470 ods. 2 C.s.p.). V dôsledku toho platí, že ustanovenia novej, od 1. júla 2016 účinnej, právnej úpravy o dovolaní a dovolacom konaní sa v prípade týchto dovolaní nemôže uplatniť v plnom rozsahu hneď od uvedeného dňa, v celej šírke a so všetkými dôsledkami. Úplná aplikabilita týchto ustanovení novej právnej úpravy sa uplatní až pri dovolaniach podaných od uvedeného dňa. Opačný záver by bol porušením právnej istoty a legitímnych očakávaní strán, lebo ten, kto konal na základe dôvery v platný a účinný zákon, nemôže byť vo svojej dôvere k nemu sklamaný [viď tiež závery vyjadrené v rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. PL. ÚS 36/1995].

4. Majúc na zreteli vyššie uvedené (bod 3.) Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne treba odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu proti ktorému nie je dovolanie prípustné (447 písm. c/ C.s.p.).

5. Na odôvodnenie svojho záveru dovolací súd v zmysle § 451 ods. 3 C.s.p. stručne uvádza, že vzhľadom na to, že dovolaním je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol rozsudok súdu prvého stupňa potvrdený a nejde o rozsudok, ktorý by mal znaky uvedené v ustanoveniach § 238 ods. 2 a 3 Občianskeho súdneho poriadku, zákona č. 99/1963 Zb. (ďalej len „O.s.p.“) účinného do 30. júna 2016, bolo by dovolanie prípustné iba vtedy, ak by konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo malo niektorú z väd uvedených v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ uvedeného poriadku. Takú vadu konania ale odvolací súd nezistil.

6. Pokiaľ žalobkyňa poukazuje na to, že odvolací súd rozhodol o jej odvolaní bez nariadenia odvolacieho pojednávania, dovolací súd uvádza, že podľa § 214 ods. 1 O.s.p. na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadil predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak a/ bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a O.s.p. bez nariadenia pojednávania a bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, c/ išlo o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, d/ vyžadovalo to dôležitý verejný záujem. V ostatných prípadoch bolo možné o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.).

7. Z ustanovenia § 214 ods. 1 O.s.p. vyplývalo, že na prejednanie odvolania, ktoré smerovalo proti rozhodnutiu vo veci samej, musel predseda senátu nariadiť pojednávanie okrem iného aj vtedy, ak bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie. Posúdenie, či v konkrétnom prípade bolo nevyhnutné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, bolo však vecou úvahy odvolacieho súdu, a nie účastníkov konania. Ak odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie náležitým spôsobom zistil skutkový stav veci a preto nebolo potrebné dokazovanie zopakovať alebo doplniť, nič mu nebránilo (ak potreba nariadiť odvolacie pojednávanie nevyplývalo z inej okolnosti relevantnej podľa § 214 ods. 1 O.s.p.) o odvolaní rozhodnúť bez nariadenia pojednávania.

8. Z obsahu spisu vyplýva, že v posudzovanej veci odvolací súd považoval skutkové zistenia súdu prvého stupňa za úplné a ich právne posúdenie za správne. Nepovažoval preto za potrebné súdom prvého stupňa vykonané dokazovanie zopakovať alebo dokazovanie doplniť. Žalobkyňa mu preto nedôvodne vytýka, že na prejednanie odvolania nenariadil pojednávanie.

9. Treba dodať, že podľa judikatúry najvyššieho súdu (vid' napríklad jeho rozhodnutie sp. zn. 1 Cdo 227/2013), Ústavného súdu Slovenskej republiky (vid' napríklad jeho rozhodnutie sp. zn. I. ÚS 54/08) a tiež Európskeho súdu pre ľudské práva (porovnaj *Delcourt v. Belgicko*, 1970) stačí, aby účastníkovi konania bolo umožnené aspoň raz predstúpiť pred súd so svojou vecou a byť v ňom súdom vypočutý. Toto právo bolo žalobkyňi v plnom rozsahu zachované.

10. Dovolací súd považuje za neopodstatnenú aj dovoláciu námietku žalobkyne, že súdy jej odňali možnosť konať pre súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) aj tým, že „predseda senátu“ (zrejme správne sudkyňa súdu prvej inštancie, keďže odvolací súd nepojednával) nerešpektoval ustanovenie § 118 ods. 2 O.s.p. V zápisnici o pojednávaní súdu prvej inštancie 7. mája 2013 (č. 1. 242 spisu) je výslovne uvedené, že „oboznamuje sa obsah spisu s poukazom i na právne významné skutkové tvrdenia účastníkov podľa § 118 ods. 2 O.s.p.“.

11. Naostatok, ak by aj súd porušil svoju povinnosť podľa ustanovenia § 118 ods. 2 O.s.p., nemalo by to za následok odňatie možnosti konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

12. Ustanovenie § 118 ods. 2 O.s.p. ukladalo súdu povinnosť oboznámiť účastníkov konania na pojednávaní s predbežným zhrnutím sporných a nesporných skutkových okolností a tiež s predbežným náhľadom súdu na to, ktoré z navrhnutých dôkazov treba vykonať a ktoré vykonané nebudú. Účastníkom konania sa tým mala vytvoriť možnosť, aby tomu, s čím ich oboznámil súd, prispôbili ich ďalší procesný postup v konaní. I keď procesný postup súdu, ktorý nerešpektoval § 118 ods. 2 O.s.p., nemožno považovať za správny, napriek tomu nemá znaky (až) procesnej vady konania uvedenej v ustanovení § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Porušenie § 118 ods. 2 O.s.p. nemalo totiž žiaden priamy dosah na možnosť vylúčenia účastníka občianskeho súdneho konania z jeho procesných oprávnení, ktoré mu priznával Občiansky súdny poriadok (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 134/2010 a 4 Cdo 167/2012, 3 Cdo 294/2014).

13. K vyššie uvedenému dovolací súd dodáva, že ak procesná nesprávnosť spočívajúca v porušení § 118 ods. 2 O.s.p. nebola vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., potom ani postup odvolacieho súdu nezohľadňujúci túto nesprávnosť nemohol byť považovaný za dôvod, ktorý zakladal prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

14. Pokiaľ žalobkyňa tvrdí, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a ním potvrdený prvostupňový rozsudok spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., dovolací súd uvádza, že nesprávne právne posúdenie veci bolo síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho bolo možné uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladalo (viď R 54/2012 a ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 Cdo 235/2014). Nešlo totiž o vadu konania uvedenú v ustanovení § 237 ods. 1 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

15. Vzhľadom na to, že prípustnosť v danej veci podaného dovolania nevyplýva z ustanovenia § 238 O.s.p., nepreukázala sa opodstatnenosť argumentácie v dovolaní o dôvode zakladajúcom prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. a v dovolacom konaní nevyšli najavo ani ďalšie vady vymenované v § 237 ods. 1 O.s.p., dovolací súd odmietol dovolanie ako procesne neprípustné (§ 447 písm. c/ C.s.p.) bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

16. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.).

17. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 21. septembra 2016

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

JUDr. Oľga T r n k o v á, v.r.
členka senátu

JUDr. Jozef A n g e l o v i č, v.r.
člen senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lucia Suchá